

6. Державна служба: організаційно-правові основи і шляхи розвитку / за заг. ред. В.Б. Авер'янова. – К. : Ін Юре, 1999. – 272 с.

7. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35–37. – Ст. 446.

8. Про судоустрій та статус суддів : Закон України від 07.07.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41–45. – Ст. 529.

9. Рішення Конституційного Суду України в справі за конституційним поданням Президента України від

07.05.2002 р. № 8-рп/2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show>.

10. Рішення Конституційного Суду України в справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю від 09.07.2002 р. № 15-рп/2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show>.

11. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

12. Іншин М.І. Соціально-правова природа державної служби / М.І. Іншин // Вісник Національного університету внутрішніх справ. – 2002. – № 19. – С. 258–264.

УДК 342.9

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ: СТАН І ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ

Кафтя А.А.,
здобувач кафедри адміністративного та господарського права
Запорізький національний університет

Досліджено наслідки впливу становлення інформаційного суспільства в Україні та процесу інформатизації на таку складову правової системи, як система законодавства. Визначено поняття «інформаційне законодавство». Окреслено основні недоліки та магістральні напрями розвитку вітчизняного інформаційного законодавства.

Ключові слова: інформатизація, правова система, система законодавства, інформаційне законодавство, інформаційне право.

Исследованы последствия воздействия становления информационного общества в Украине и процесса информатизации на такую составляющую правовой системы, как система законодательства. Определено понятие «информационное законодательство». Выявлены основные недостатки и магистральные направления развития отечественного информационного законодательства.

Ключевые слова: информатизация, правовая система, система законодательства, информационное законодательство, информационное право.

Kaftya A.A. INFORMATION LAW OF UKRAINE: STATE AND TRENDS

Investigated the effects of the information society in Ukraine and process information for this part of the legal system as a system of laws. The concept of «information law». The basic weaknesses and main directions of the national information legislation.

Key words: informatization, legal system, system of law, information legislation, information law.

Постановка проблеми. Побудова інформаційного суспільства в Україні та входження нашої держави до інформаційної ери сприяли трансформації багатьох соціальних сфер. Зрозуміло, що певних перетворень набула й вітчизняна правова система. Аналіз наслідків впливу процесу інформатизації на її структурні елементи дозволяє констатувати, що одних із найбільш серйозних змін зазнала система законодавства.

Динамічне й інтенсивне ухвалення інформаційних нормативно-правових актів різної юридичної сили сприяло виокремленню інформаційної галузі законодавства.

Однак нині в юридичній доктрині не приділена достатня увага окресленню наслідків впливу інформатизації на вітчизняну систему законодавства, що й обумовлює актуальність написання цієї наукової статті.

Метою наукової статті є розкриття стану та тенденцій розвитку інформаційного законодавства України.

Задля цього автором поставлено такі завдання: 1) визначити поняття «інформаційне законодавство»; 2) окреслити основні риси вітчизняного інформаційного законодавства;

3) виокремити магістральні напрями розвитку інформаційного законодавства України.

Стан дослідження. Написання наукової статті ґрунтується на фундаментальних працях таких відомих вітчизняних фахівців інформаційної проблематики, як В. Баскаков, В. Гавловський, М. Гуцалюк, М. Дімчогло, В. Залізник, В. Коваль, Б. Кормич, В. Ліпкан, О. Логінов, О. Мандзюк, А. Марущак, П. Матвієнко, Л. Рудник, К. Татарникова, В. Теремецький, А. Тунік, О. Стоєцький, В. Цимбалюк, Л. Харченко, К. Череповський, М. Швець, Т. Шевцова, О. Шепета, О. Чуприна та інші.

Виклад основного матеріалу. Згідно з даними Держкомстату України ще в 2008 р. інформаційні відносини було урегульовано 257 законами України, 290 постановами Верховної Ради України, 368 указами, 87 розпорядженнями Президента України, 1 149 постановами, 206 розпорядженнями Кабінету Міністрів України, а також 1 095 нормативними актами міністерств і відомств України [1, с. 480].

Зважаючи на подальше становлення інформаційного суспільства та інформатизації в Україні, а також входження нашої держави в

європейський та міжнародний інформаційний простір, кількість таких актів щорічно збільшується.

О. Марценюк стверджує: «Сьогодні Україна має сотні законодавчих та інших нормативно-правових актів, які зорієнтовані на розвиток інформаційних процесів, захист національного інформаційного простору, прискорення інтегральних процесів у світовому інформаційному просторі» [2, с. 35].

Попри таку статистику більшість науковців під час дослідження певних інформаційних проблем аргументовано доводять необхідність розроблення й ухвалення нових інформаційних нормативно-правових актів. Наприклад, після чергового круглого столу, присвяченому державному управлінню перехідних суспільств в умовах глобалізації, з метою розвитку інформаційної сфери учасниками було запропоновано розробити такі закони:

- про розвиток галузі інформаційних технологій;
- про організацію обліку й моніторингу;
- про впорядкування систем сертифікації, стандартизації, ліцензування;
- про розвиток інформаційних систем;
- про забезпечення інформаційної безпеки;
- про захист і використання інтелектуальної власності;
- про захист авторського права [3, с. 8].

Сплеск пропозицій науковців щодо ухвалення тих чи інших інформаційних нормативно-правових актів пов'язаний не лише з динамічністю розвитку інформаційних правовідносин. О. Баранов вірно стверджує: «Закони покликані не тільки юридично фіксувати суспільні відносини, що вже склалися або достатньою мірою сформувалися, а й активно формувати перспективні відносини, які визначатимуть вектор розвитку суспільства в майбутньому» [4, с. 62].

Однак є діаметрально протилежні думки із цього приводу: «...нам не потрібно створювати нові закони у сфері інформації, а систематизувати вже існуючі, визначаючи в них правові гіперзв'язки з метою подальшого їх кодифікування на рівні Кодексу України про інформацію» [5, с. 82].

Попри таку жваву дискусію науковців щодо необхідності подальшої динамічної й інтенсивної правотворчої діяльності в інформаційній сфері трактування поняття «інформаційне законодавство» й донині є нормативно не визначеним.

Майже в кожному інформаційному нормативно-правовому акті міститься власне поняття: «законодавство про інформацію» (Закон України «Про інформацію»), «законодавство України про наукову й науково-технічну діяльність» (Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність»), «законодавство про Національну програму інформатизації» (Закон України «Про Національну програму інформатизації»), «законодавство України про державну таємницю» (Закон України «Про державну таємницю») тощо.

З метою забезпечення виконання завдань з організації та ведення еталонної бази даних

правової інформації, необхідної для формування правової політики, підвищення ефективності правового регулювання, реалізації програм законопроектних робіт, забезпечення правової реформи в Україні, вдосконалення обліку актів законодавства, а також забезпечення автоматизованого обміну правовою інформацією затверджено класифікатор галузей законодавства України, де виокремлено таку галузь законодавства, як зв'язок, інформація та інформатизація [5].

При цьому в концептуальному нормативно-правовому акті, що регулює відносини щодо створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорони, захисту інформації – Законі України «Про інформацію», на відміну від зазначених вище актів, це поняття взагалі не окреслюється попри активне оперування ним у низці статей.

У попередній редакції Закону України «Про інформацію» також застосовувалося поняття «законодавство України про інформацію», яке становить Конституція України, цей закон, законодавчі акти про окремі галузі, види, форми й засоби інформації, міжнародні договори й угоди, ратифіковані Україною, та принципи й норми міжнародного права [6].

Семантичний та герменевтичний аналіз вищезазначеної норми права дав змогу В. Ліпкану та В. Залізняка дійти таких висновків.

1) цей нормативно-правовий акт містить вузьке розуміння терміна «законодавство», залишаючи осторонь підзаконні нормативно-правові акти, хоча більшість інформаційних відносин урегульовані саме підзаконними нормативно-правовими актами, про що детальніше поговоримо далі;

2) доволі спірним залишається той факт, що законодавство України про інформацію обмежується винятково законодавчими актами про окремі галузі, види, форми й засоби інформації, оскільки виникає питання стосовно того, що робити з нормативно-правовими актами, які встановлюють режими доступу до інформації чи інші аспекти інформаційної діяльності;

3) не менш дискусійним є положення про «принципи й норми міжнародного права», оскільки Конституція України чітко визначила, що лише чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Що робити з тими принципами міжнародного права, які можуть порушувати національний суверенітет і нести загрозу національній безпеці [8, с. 132]?

Попри зазначені вище конструктивні зауваження щодо змісту поняття «законодавство про інформацію» вважаємо серйозною правовою прогалиною відсутність нормативної дефініції цього поняття, адже більшість положень інформаційних нормативно-правових актів мають відсылки та бланкетні норми з прив'язкою «це питання вирішується згідно із чинним інформаційним законодавством» чи «законодавством про інформацію». Саме тому суди під час винесення певного рішення можуть застосовувати широке та вузьке трактування цього поняття, що у свою чергу є загрозою інформаційним правам і свободам

людини та громадянина чи національним інтересам в інформаційній сфері держави й суспільства.

Процес правореалізації та судочинства ускладнюється тим, що нині відсутня нормативна дефініція більш широкого поняття «законодавство» щодо поняття «інформаційне законодавство».

Так, слушною є думка Д. Лилак: «Термін «законодавство» хоча досить широко застосовується в правовій системі, проте не має легалізованого однозначного визначення ні в Конституції України, ні в законах України. Хоча цей термін є елементом юридичної техніки, проте й у теорії права дослідники не досягли консенсусу в його розумінні. Під час визначення його розуміння в застосуванні пропонується дотримуватися певних вимог: термін «законодавство» має вживатися в тому чи іншому нормативно-правовому акті однозначно; це єдине значення повинно бути загальновизнаним; він має зберігати свій особливий зміст у кожному новому правовому акті» [9, с. 48].

Бурхлива наукова дискусія із цього приводу унеможлиблює стабілізацію ситуації, адже кожен із науковців аргументовано доводить власну точку зору, застосовуючи той чи інший спосіб тлумачення: буквальный, звужений, розширений.

В. Ліпкан зазначає: «Відповідно до першого підходу законодавство обмежується лише такими правовими актами, як закони. Згідно з другим підходом до його складу входять нормативно-правові акти лише вищих органів державної влади (парламенту, глави держави та уряду). Щодо третього, то законодавством охоплюються всі нормативно-правові акти, прийняті відповідно до своїх повноважень державними органами й органами місцевого самоврядування» [8, с. 102].

Поряд із цими позиціями, на нашу думку, не менш важливим для забезпечення інформаційних прав і свобод людини та громадянина чи національних інтересів в інформаційній сфері держави й суспільства є окреслення місця норм і принципів міжнародного права в національній правовій системі. Чи є джерелами інформаційного законодавства міжнародні нормативно-правові акти? Це питання особливо актуалізується у зв'язку з транснаціональністю інформаційних правопорушень і все частішим зверненням до міжнародних інституцій осіб, інформаційні права та свободи яких порушено.

Дивним вбачається надане визначення поняття «законодавство» в першій вітчизняній юридичній енциклопедії як системи нормативних актів, якими регулюються суспільні відносини, і як головного засобу реалізації функцій законодавчої влади, основного методу здійснення правотворчої функції держави, що полягає в діяльності відповідних державних органів із розроблення, прийняття й оприлюднення законів та інших нормативних актів [10, с. 210–211]. По-перше, це визначення має занадто неінформативний і ненауковий характер. По-друге, неприпустимим вбачається в такому виданні, як енциклопедія, яка має бути певним золотим стандартом із-поміж плюра-

лізму наукових поглядів на дискусійні питання, врахування Рішень Конституційного Суду України як обов'язкових для виконання на всій території нашої держави.

За конституційним зверненням Київської міської ради професійних спілок до Конституційного Суду України було ухвалено відповідне рішення, де зауважено: «...термін «законодавство» досить широко використовується в правовій системі переважно в значенні сукупності законів та інших нормативно-правових актів, які регламентують ту чи іншу сферу суспільних відносин і є джерелами певної галузі права. У законах залежно від важливості й специфіки суспільних відносин, що регулюються, термін «законодавство» вживається в різних значеннях: в одних випадках маються на увазі лише закони, в інших, передусім кодифікованих актах, поняття «законодавство» включає закони, інші правові акти Верховної Ради України, акти Президента та Кабінету Міністрів України, а в деяких випадках - також нормативно-правові акти центральних органів виконавчої влади» [11].

Унаслідок розгляду цього звернення та глибокого аналізу порушеної тематики Конституційний Суд України вирішив, що терміном «законодавство», який вживається в ч. 3 ст. 21 Кодексу законів про працю України щодо визначення сфери застосування контракту як особливої форми трудового договору, треба розуміти так, що ним охоплюються закони України, чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також постанови Верховної Ради України, укази Президента України, декрети й постанови Кабінету Міністрів України, прийняті в межах їх повноважень та відповідно до Конституції України й законів України [11].

Попри те, що Конституційний Суд України надав визначення терміна «законодавство» винятково в контексті ч. 3 ст. 21 Кодексу законів про працю України, вважаємо, це рішення має враховуватись під час визначення інших суміжних понять, зокрема «інформаційне законодавство».

Саме тому підтримуємо позицію В. Ліпкана та В. Залізняка, які запропонували під інформаційним законодавством України розуміти систему законів України, чинних міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також підзаконних нормативно-правових актів України, прийнятих відповідно до Конституції України, що регулюють суспільні відносини у сфері інформації [8, с. 104].

Складність проблеми законодавчого регулювання процесів розвитку інформаційної сфери обумовлена тим, що ці процеси охоплюють різні комплекси не тільки юридичних проблем, а ще різні комплекси економічних та технічних проблем. Їх вирішення в найближчому майбутньому стане першочерговим завданням [12, с. 176; 13, с. 7–32].

Інформаційне законодавство складається з кримінальних, цивільних, адміністративних, конституційних норм тощо.

За змістом інформаційне законодавство є комплексним міжгалузевим правовим яви-

щем, що складається з приписів приватно-правового та публічно-правового характеру, об'єднаних таким предметом правового регулювання, як суспільні відносини, які формуються у сфері інформаційної діяльності суб'єктів інформаційних відносин [14, с. 91].

Ситуаційний підхід до ухвалення інформаційних нормативно-правових актів детермінував наявність значного кола проблем нормативно-правового регулювання інформаційних правовідносин.

О. Марценюк виокремлює такі проблеми:

1) відсутність легальної, чіткої, ієрархічної єдності законів, що призводить до суперечливого тлумачення та застосування норм права на практиці;

2) різні закони та підзаконні акти, які регулюють суспільні відносини, об'єктом яких є інформація та які приймалися в різні часи й особливо без узгодження понятійного апарату. Такі нормативні акти не мають чітко визначеного змісту, недостатньо коректні. Термінологічні розбіжності, різне тлумачення однакових за назвою та формою визначень призводить до варіантного розуміння та застосування норм на практиці. Найбільш важливі терміни, які передбачають тільки одне визначення, мають різні визначення в різних нормативних актах. До них належать такі: «таємна інформація», «таємниця», «документ», «документована інформація», «майно», «власність», «володіння», «інтелектуальна власність», «автоматизована система», «суб'єкт суспільних відносин», «учасники суспільних відносин», «система інформаційних відносин» та деякі інші;

3) значна кількість законів і підзаконних нормативних актів у сфері інформаційних відносин ускладнює їх пошук, аналіз та узгодження для практичного застосування;

4) має місце розбіжність щодо розуміння структури та складу системи законодавства у сфері інформаційних відносин і підходів до їх формування. В окремих законах до системи законодавства залучаються норми, що встановлені в підзаконних актах. У практиці правозастосування це призводить до колізії норм, ігнорування норм закону на користь норм підзаконного акта;

5) нові правові акти у сфері суспільних інформаційних відносин часто неузгоджені концептуально з раніше прийнятими, що призводить до правового хаосу [2, с. 38].

Крім суто правових недоліків нормативно-правового регулювання інформаційних правовідносин та, як наслідок, неефективності інформаційного законодавства, негативно на стан реалізації відповідних інформаційних норм впливає й недостатній рівень правової й інформаційної культури осіб, що покликані їх реалізувати.

Зокрема, ми погоджуємося з міркуваннями О. Марценюка щодо хаотичності та масовості інформаційних нормативно-правових актів, відсутності узгодження інформаційних дефініцій тощо. Однак які можуть виникати проблеми в правозастосуванні, якщо є колізія норм між законом і підзаконним нормативно-правовим актом? Які причини застосовувати норми тих актів, що були ухвалені раніше, зважаючи на загально визнані пра-

вила подолання темпоральних, ієрархічних і змістовних колізій?

Більш конструктивно вбачається позиція Ю. Максименко із цього приводу: «Характерною рисою національного інформаційного законодавства є декларативність значного масиву норм без указівок на шляхи їх реалізації, унаслідок чого спостерігається низький рівень правореалізації норм права, що регулюють суспільні відносини у сфері забезпечення інформаційної безпеки. Крім того, наявність численних бланкетних норм права, багатьох абстрактних, суб'єктивних понять, що потребують офіційного тлумачення або чіткого визначення, а також відсутність закріплення фундаментальних, базових дефініцій (наприклад, інформаційна безпека) є джерелами загроз інформаційній безпеці України» [15, с. 143].

На увагу заслуговують також міркування В. Ліпкана, який зауважив: «...в інформаційному законодавстві відсутній чітко сформульований склад багатьох правопорушень, а також не виділено ознаки, за якими ті чи інші інформаційні правопорушення мають бути об'єднані в одній главі. Більше того, у цьому контексті ми хотіли б звернути увагу на ту обставину, що нині через зкволість розвитку методологічних засад інформаційного права відбувається штучне гальмування розвитку інформаційно-правової науки. Зокрема відсутні напрацювання щодо таких актуальних питань, як інформаційні конфлікти, інформаційно-правовий компроміс, інформаційно-правова відповідальність, інформаційна деліктологія, інформаційна функція держави тощо. Зокрема, теоретичний вакуум щодо концептуального оформлення інформаційно-правової відповідальності унеможливило розроблення інформаційної деліктології, які разом складають могутній пласт майбутнього Кодексу України про інформацію. За таких умов, коли відповідальність за вчинення інформаційних правопорушень передбачена нормами різних кодексів, утворюються штучні колізії, а в цілому нівелюється принцип невідворотності покарання. Так само невіршеними лишаються процедурні питання процесуального порядку притягнення до інформаційно-правової відповідальності» [16, с. 127].

Висновки. Отже, інформаційне законодавство займає надзвичайно важливе місце в правовій системі України. Зважаючи на стихійний і ситуативний характер ухвалення інформаційних нормативно-правових актів, говорити про ефективність вітчизняного інформаційного законодавства неможливо. Саме тому виправданим вбачаються пропозиції науковців щодо необхідності проведення фахової систематизаційної діяльності в цій сфері з врахуванням тенденцій міжнародного нормативно-правового регулювання інформаційних правовідносин.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Правова інформатика : [підручник] / за ред. В. Дурдинця, Є. Моїсєєва, М. Швеця. – 2-е вид. – К. : ПанТот, 2007. – 524 с.
2. Марценюк О. Теоретико-методологічні засади інфор-

маційного права України: реалізація права на інформацію : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / О. Марценюк. – К., 2009. – 266 с.

3. Державне управління перехідних суспільств в умовах глобалізації : матеріали засідання міжнародного круглого столу. – К., 2001. – 69 с.

4. Баранов О. Інформаційне право України: стан, проблеми, перспективи / О. Баранов. – К. : СофтПрес, 2005. – 316 с.

5. Красноступ Г. Організаційно-правові аспекти необхідності реформування сучасного інформаційного законодавства / Г. Красноступ // Право України. – 2005. – № 9. – С. 81–83.

6. Про затвердження Класифікатора галузей законодавства України : Наказ Міністерства Юстиції України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.

7. Про інформацію : Закон України від 13 січня 2011 р. № 2938-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.

8. Ліпкан В. Систематизація інформаційного законодавства України : [монографія] / [В. Ліпкан, В. Залізник] ; за заг. ред. В. Ліпкана. – К. : О.С. Ліпкан, 2012. – 304 с.

9. Лилак Д. Колізії наукових поглядів на поняття «законодавство» і практичну необхідність його нормативної легалізації / Д. Лилак // Право України. – 2001. – № 8. – С. 48–51.

10. Шемшученко Ю. Безпека національна / Ю. Шемшученко // Юридична енциклопедія : у 6 т. / редкол. : Ю. Шемшученко (відп. ред.) та ін. – К. : Укр. енцикл., 1998–. – Т. 1. – 1998. – С. 210–211.

11. Рішення Конституційного Суду України від 9 липня 1998 р. № 12-рп/98 (справа про тлумачення терміна «законодавство») // Конституційний Суд України. Рішення. Висновки. – К. : Юрінком Інтер, 1997–2001. – Кн. 1 / відповід. редакт. П. Євграфов, 2001. – С. 272–276.

12. Кохановська О. Цивільно-правові аспекти регулювання відносин у сфері використання інформаційних систем : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 / О. Кохановська. – К., 1998. – 199 с.

13. Правове забезпечення інформаційної діяльності в Україні / за заг. ред. Ю. Шемшученка, І. Чижка. – К. : Юридична думка, 2006. – 384 с.

14. Гетманцев Д. До питання про інформаційне право як самостійну галузь права України / Д. Гетманцев // Підприємство, господарство і право. – 2007. – № 3. – С. 88–91.

15. Максименко Ю. Теоретико-правові засади забезпечення інформаційної безпеки України : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 / Ю. Максименко. – К., 2007. – 188 с.

16. Ліпкан В. Засади розвитку інформаційної деліктології / В. Ліпкан, Ю. Максименко // Право України. – 2013. – № 12. – С. 125–127.

УДК 342.92

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ РЕЖИМ РЕЄСТРАЦІЇ ПРАВ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО

Коваленко Н.В., к. ю. н., доцент,
доцент кафедри адміністративного та митного права
Університет митної справи та фінансів

У статті досліджено окремі проблеми, що мають місце під час реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, при цьому сама реєстрація визначається як адміністративна послуга. Досліджено проблеми в сервісному обслуговуванні населення під час реєстрації речових прав на нерухоме майно. Запропоновано виокремити адміністративно-правовий режим реєстрації прав на нерухоме майно з огляду на поєднання багатьох норм різних галузей права, що є необхідною передумовою виникнення права власності на нерухоме майно. Окрему увагу приділено нетривалій роботі Державної реєстраційної служби, визначено недоліки й позитивні напрацювання в її роботі. Доведено, що державна реєстрація прав на нерухоме майно та їх обтяжень є однією з функцій держави, спрямованою насамперед на захист прав особи, яка має майнові права на нерухомість у нашій країні. Проаналізовано низку технічних заходів, які в автоматичному режимі перевели функцію держави до адміністративної послуги.

Ключові слова: реєстрація прав, державний реєстр, адміністративна послуга, процедура, адміністративний режим, нерухоме майно.

В статье исследованы отдельные проблемы, имеющие место при регистрации прав на недвижимое имущество и их обременений, при этом сама регистрация определяется как административная услуга. Исследованы проблемы в сервисном обслуживании населения при регистрации прав на недвижимое имущество. Предложено выделить административно-правовой режим регистрации прав на недвижимое имущество, учитывая сочетание многих норм различных отраслей права, которые являются необходимым условием возникновения права собственности на недвижимое имущество. Особое внимание уделено непродолжительной работе Государственной регистрационной службы, определены недостатки и положительные наработки в ее работе. Доказано, что государственная регистрация прав на недвижимое имущество и их обременений является одной из функций государства, направленной в первую очередь на защиту прав лица, имеющего имущество на недвижимость в нашей стране. Проанализирован ряд технических мероприятий, которые в автоматическом режиме перевели функцию государства в административную услугу.

Ключевые слова: регистрация прав, государственный реестр, административная услуга, процедура, административный режим, недвижимое имущество.

Kovalenko N.V. ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGISTERING RIGHTS TO REAL ESTATE

The article explored some problems that occur in the registration of rights to immovable property and their encumbrances, with the same sign is defined as administrative services. The problems in the service of the population in registration of rights to immovable property. A single out the administrative and legal regime of registration of rights to immovable property, given the combination of